RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)

29. juni 2000 *

I sag T-7/99,

Medici Grimm KG, Rodgau Hainhausen (Tyskland), ved solicitor R. MacLean, bistået af barrister P. McGarry, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Marquardt, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat G.M. Berrisch, Hamburg og Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør A. Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent V. Kreuschitz og N. Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

intervenient,

angående en påstand om delvis annullation af Rådets forordning (EF) nr. 2380/98 af 3. november 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 1567/97 af 1. august 1997 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af håndtasker af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 296, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne P. Lindh og R.M. Moura Ramos, J.D. Cooke og P. Mengozzi,

justitssekretær: ekspeditionssekretær B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 8. december 1999,

afsagt følgende

Dom

Retlig ramme

1 Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2331/96 af 2. december 1996 (EFT L 317, s. 1), og Rådets forordning (EF) nr. 905/98 af 27. april 1998 (EFT L 128, s. 18) udgør de retsregler, der fandt anvendelse i Fællesskabet vedrørende dumping på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i nærværende sag.

2 Artikel 11, stk. 3, i grundforordningen bestemmer:

»Behovet for at opretholde foranstaltninger kan, når det anses for påkrævet, også tages op til genovervejelse på Kommissionens initiativ eller på anmodning fra en medlemsstat, eller, forudsat at der er forløbet en rimelig periode på mindst et år siden indførelsen af de endelige foranstaltninger, på anmodning af en eksportør eller importør eller producenterne i Fællesskabet, når anmodningen indeholder tilstrækkelige beviser for, at der er behov for at genoptage en undersøgelse, mens foranstaltningerne er i kraft.

En undersøgelse genoptages, mens foranstaltningerne er i kraft, når anmodningen herom indeholder tilstrækkelige beviser for, at det ikke længere er nødvendigt at

opretholde foranstaltningerne for at modvirke dumping, og/eller at det ikke er sandsynligt, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade, hvis de pågældende foranstaltninger ophæves eller ændres, eller at gældende foranstaltninger ikke er, eller ikke længere er, tilstrækkelige til at modvirke dumping, der forvolder skade.

Ved gennemførelsen af undersøgelser i henhold til dette stykke kan Kommissionen bl.a. undersøge, om omstændighederne med hensyn til dumping og skade har ændret sig betydeligt, eller om gældende foranstaltninger giver de ønskede resultater i henseende til at afhjælpe den skade, der er konstateret i henhold til artikel 3. I den forbindelse tages der hensyn til al relevant og behørigt dokumenteret bevismateriale ved den endelige afgørelse.«

3 Stk. 6 i samme artikel bestemmer:

»Kommissionen genoptager undersøgelser i henhold til denne artikel efter konsultationer i Det Rådgivende Udvalg. Findes det på grundlag af genoptagelse af en undersøgelse påkrævet, ophæves eller opretholdes foranstaltningerne i henhold til stk. 2, eller de ophæves, opretholdes eller ændres i henhold til stk. 3 og 4, af den fællesskabsinstitution, der er ansvarlig for deres indførelse...«

4 Stk. 8 i den samme artikel er formuleret som følger:

»Uanset stk. 2 kan en importør anmode om tilbagebetaling af told, der er opkrævet, når det påvises, at den dumpingmargen, på grundlag af hvilken tolden er betalt, er blevet elimineret eller reduceret til et niveau, der er lavere end den gældende toldsats.

For at opnå tilbagebetaling af antidumpingtold skal importøren indgive en anmodning til Kommissionen. Anmodningen indgives via den medlemsstat, på hvis område varerne overgik til fri omsætning, og senest seks måneder efter den dato, på hvilken den endelige told, der skal opkræves, blev behørigt fastsat af myndighederne, eller fra den dato, på hvilken der blev truffet afgørelse om den endelige opkrævning af beløb, for hvilke der var stillet sikkerhed i form af midlertidig told. Medlemsstaterne videresender straks anmodningen til Kommissionen.«

Sagens faktiske omstændigheder

5 Sagsøgeren, Medici Grimm KG (herefter »Medici«), er et tysk selskab. Det indgik i 1993 en aftale med Lucci Creation Ltd (herefter »Lucci Creation«), der er et selskab med hjemsted i Hongkong, som har produktionsanlæg i Kina, hvor det fremstiller håndtasker af læder. Disse varer blev fremstillet af læder og andre materialer, som Medici leverede.

6 Som følge af en klage indgivet af Comité européen des industries de la maroquinerie (CEDIM) offentliggjorde Kommissionen den 4. maj 1996 en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende import af håndtasker med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT C 132, s. 4).

7 Sagsøgeren og Lucci Creation var bekendt med, at den oprindelige undersøgelse var blevet indledt, men de deltog ikke deri.

8 Den 4. februar 1997 indførte Kommissionen en midlertidig antidumpingtold på højst 39,2% på denne import (Kommissionens forordning (EF) nr. 209/97 af 3.2.1997 (EFT L 33, s. 11)).

9 Den 3. august 1997 indførte Rådet en endelig antidumpingtold på højst 38% (Rådets forordning (EF) nr. 1567/97 af 1.8.1997 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af håndtasker af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om afslutning af proceduren vedrørende importen af håndtasker af plast og tekstilmaterialer med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 208, s. 31, herefter »den oprindelige forordning«)) på importen af håndtasker af læder med oprindelse i Kina. Eftersom Lucci Creation ikke havde deltaget i proceduren, fik det ikke en individuel behandling, hvorfor sagsøgerens import af dets varer til Fællesskabet blev pålagt denne told på 38% i overensstemmelse med artikel 9, stk. 5, i grundforordningen, sammenholdt med dens artikel 18. Sagsøgeren har ikke anfægtet den oprindelige forordning.

10 Kommissionen offentliggjorde den 13. september 1997 — dvs. seks uger efter offentliggørelsen af den oprindelige forordning — en meddelelse til eksporterende producenter, hvori disse blev opfordret til at fremlægge bevis for, at der burde indledes en fornyet undersøgelse af de gældende antidumpingforanstaltninger på importen af håndtasker af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT C 278, s. 4). Denne meddelelse oplyste følgende:

»Under undersøgelsen forud for vedtagelsen af de pågældende foranstaltninger indgav kun to eksportører, der kun tegner sig for en lille del af den samlede eksport, en tilstrækkeligt dokumenteret anmodning til, at de kunne indrømmes individuel behandling. Ved afslutningen af undersøgelsen kontaktede en lang række eksporterende producenter i Folkerepublikken Kina imidlertid Kommissionen og anmodede om individuel behandling. Disse anmodninger kunne ikke tages i betragtning, da tidsfristen var langt overskredet, men de kom fra eksportører, der sandsynligvis tegnede sig for en væsentlig del af importen i Fællesskabet af håndtasker af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina.

I betragtning af det ovenfor anførte opfordrer Kommissionen de berørte eksporterende producenter til at forelægge de... nedenfor opregnede oplysninger, som Kommissionen vil benytte i sin overvejelse af, hvorvidt der er tilstrækkelige

beviser til undtagelsesvis at berettige en tidlig midlertidig undersøgelse af de [gældende] foranstaltninger, hvad angår spørgsmålet om individuel behandling.«

11 Lucci Creation besvarede denne opfordring i kraft af sin stilling som producerende eksportør ved at fremsende de oplysninger, som Kommissionen anmodede om. Kommissionen offentliggjorde en 13. december 1997 en meddelelse (EFT C 378, s. 8), der formelt indledte en fornyet undersøgelse af de antidumpingforanstaltninger, der blev indført ved den oprindelige forordning, idet det blev understreget, at denne fornyede undersøgelse var begrænset til spørgsmålet om individuel behandling af eksporterende producenter.

12 Kommissionen fremsendte spørgeskemaer, der omhandlede oplysninger vedrørende den samme undersøgelsesperiode som den oprindelige undersøgelse, hvilket vil sige fra den 1. april 1995 til den 31. marts 1996 (herefter »undersøgelsesperioden«).

13 Den 15. februar 1998 indgav sagsøgeren og Lucci Creation et i fællesskab besvaret spørgeskema, der var beregnet for producerende eksportører, til Kommissionen. Sagsøgeren, der var forbunden eksportør, udfyldte bilag I til spørgeskemaet. Endvidere samarbejdede de to selskaber i forbindelse med de undersøgelser, som Kommissionen foretog på stedet for de respektive selskabers lokaler i Hongkong og i Rodgau i Tyskland. Eksportpriserne, der skulle benyttes til fastlæggelsen af den individuelle dumpingmargen, blev beregnet på grundlag af de salgspriser, som sagsøgeren anvendte for selskabets uafhængige kunder i Fællesskabet.

14 Mens den fornyede undersøgelse blev gennemført, måtte sagsøgeren betale antidumpingtold med en sats på 38% af værdien af de indførte varer fra Lucci Creation.

15 Ved skrivelse af 18. juni 1998 fra sagsøgerens advokat anmodede sagsøgeren Kommissionen om at tilbagebetale den antidumpingtold, som selskabet havde

betalt siden den 3. august 1997. Sagsøgeren anførte, at det ville være muligt at foretage en sådan tilbagebetaling, hvis den forordning, som skulle vedtages ved afslutningen af den fornyede undersøgelse, blev tillagt tilbagevirkende gyldighed. Ved en senere skrivelse af 1. juli 1998 forklarede Medici, hvorfor det ikke havde indledt en sag om tilbagebetaling. Der blev bl.a. angivet følgende:

»Disse anmodninger [om tilbagebetaling] blev ikke indgivet, idet Medici med rette forventede, at vedtagelsen af de nye foranstaltninger ville blive tillagt tilbagevirkende gyldighed, fordi Kommissionen benyttede den samme [undersøgelsesperiode] for nærværende fornyede undersøgelse.«

16 Medici's advokat anmodede under den høring, som selskabet havde anmodet om, og som fandt sted den 16. juli 1998 i Kommissionens kontorer, Kommissionens repræsentanter om at klargøre institutionens stilling vedrørende anvendelsen af de toldsatser med tilbagevirkende gyldighed, der ville blive vedtaget på grundlag af den fornyede undersøgelses konklusioner. Kommissionens repræsentanter svarede, at eftersom dette spørgsmål endnu ikke var blevet afklaret, havde institutionen ikke truffet en endelig afgørelse herom.

17 Sagsøgeren anmodede den 17. august 1998 de tyske toldmyndigheder om tilbagebetaling af et beløb på 1 046 675 tyske mark (DEM), svarende til den samlede antidumpingtold, som selskabet havde betalt indtil denne dato. Ved skrivelse af 14. september 1998 gav Kommissionen som en foreløbig besvarelse sagsøgeren oplysning om, at 15 betalinger, svarende til et samlet beløb på 406 755,77 DEM, sås at være blevet gennemført mere end seks måneder forud for indgivelsen af anmodningen om tilbagebetaling, hvorfor de efter bestemmelsen i artikel 11, stk. 8, i grundforordningen ikke kunne tages i betragtning.

18 Kommissionen bekræftede i den endelige underretningsskrivelse af 27. august 1998, at sagsøgeren og den med denne forbundne eksportør var omfattet af en dumpingmargen på 0% og en underbudsmargen på 0%. Endvidere afviste

Kommissionen sagsøgerens ansøgning om anvendelse af de ændrede toldsatser med tilbagevirkende gyldighed.

19 I denne endelige underretningsskrivelse blev sagsøgeren og Lucci Creation betragtet som forbundne selskaber, idet de sammen kontrollerede et tredje selskab, Medici Germany (Asia) Ltd. Ved skrivelse af 11. september 1998 bestred sagsøgeren imidlertid denne forbindelse og betegnede det forhold, der bestod mellem selskabet og Lucci Creation, som en kompensationsaftale i grundforordningens artikel 2, stk. 9's forstand. Ved skrivelse af 15. september 1998 svarede Kommissionen:

»Efter vores opfattelse er Lucci Creation og Medici forbundne parter i grundforordningens forstand, idet de to selskaber i fællesskab kontrollerer et tredje selskab, Medici Germany (Asia) Ltd.

Vedrørende fastsættelsen af eksportprisen anfører De, at Medici Germany (Asia) Ltd først blev stiftet som selskab efter undersøgelsesperioden, hvorfor det grundlag, der skal tages hensyn til ved beregningen af eksportprisen, strengt taget ikke er denne forbindelse, men snarere det forhold, at der består en kompensationsaftale mellem Lucci Creation og Medici. Dette spørgsmål rejser imidlertid ikke, som De er bekendt med, tvivl om anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 9, ved eksportprisens beregning.«

20 Rådet vedtog den 3. november 1998 forordning (EF) nr. 2380/98 om ændring af den oprindelige forordning (EFT L 296, s. 1), som afsluttede den fornyede undersøgelse (herefter »den anfægtede forordning«). Det fremgår af denne forordning, at der ikke var blevet konstateret dumping i forbindelse med transaktioner mellem sagsøgeren og Lucci Creation i undersøgelsesperioden, og at dette selskab som følge heraf var berettiget til at blive indrømmet en individuel dumpingmargen på 0%. En anmodning om, at forordningen blev tillagt tilbagevirkende gyldighed, blev afvist af to grunde, for det første fordi de

foranstaltninger, der vedtages på grundlag af fornyede undersøgelser, har et fremtidigt sigte, og for det andet fordi »dette ville resultere i, at de eksportører, der som resultat af den foreliggende undersøgelse opnår en lavere told end resttolden, vil opnå en uretmæssig belønning for deres manglende samarbejdsvilje i den oprindelige undersøgelse«.

21 Den 8. januar 1999 anmodede sagsøgeren på ny de tyske toldmyndigheder om tilbagebetaling af et beløb på 430 777,34 DEM. Kommissionen har fortsat ikke truffet nogen afgørelse med hensyn til sagsøgerens anmodninger om tilbagebetaling. Kommissionen meddelte dog ved skrivelse af 12. november 1999 sagsøgeren, at dens tjenestegrenes endelige konklusioner var positive over for tilbagebetaling af de beløb, som var omfattet af den ansøgning, der blev indgivet inden for den frist, der er fastsat i grundforordningens artikel 11, stk. 8.

Retsforhandlinger og parternes påstande

22 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. januar 1999 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

23 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 6. maj 1999 har Kommissionen anmodet om at måtte intervenere til støtte for Rådets påstande. Formanden for Fjerde Udvidede Afdeling har ved kendelse af 11. juni 1999 imødekommet denne interventionsbegæring. Kommissionen har ved skrivelse af 16. august 1999 meddelt Retten, at den ikke finder det nødvendigt at indgive et skriftligt indlæg til støtte for Rådets påstande, og at den alene intervenerer i forbindelse med den mundtlige forhandling.

24 Efter anmodning fra den refererende dommer har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) besluttet at åbne den mundtlige forhandling. Som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse har Retten anmodet sagsøgeren om at fremlægge visse dokumenter og Rådet om skriftligt at besvare et spørgsmål.

25 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål i retsmødet den 8. december 1999.

26 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som Rådet ikke har foretaget tilbagebetaling af den antidumpingtold, som sagsøgeren har betalt før vedtagelsen af denne forordning.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 Rådet, der støttes af Kommissionen, har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært, frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

28 Rådet har gjort fire anbringender gældende til støtte for, at søgsmålet skal afvises. Det har påberåbt sig, at påstanden er upræcist angivet i stævningen, at søgsmålet indebærer en procedurefordrejning, at sagsøgeren mangler en beskyttelsesværdig interesse, og endelig, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning.

29 I retsmødet har Kommissionen tilsluttet sig den af Rådet fremførte argumentation.

Anbringendet om manglende præcision af stævningens påstand

Parternes argumenter

30 Rådet har gjort gældende, at søgsmålet skal afvises, fordi sagsøgeren ikke har præciseret, hvilken bestemmelse i den anfægtede forordning selskabet påstår annulleret.

31 Kommissionen har tilføjet, at sagsøgeren med nærværende søgsmål reelt sigter mod annullation af begrundelsen for den anfægtede forordning og ikke mod

annullation af dens konklusion, som under alle omstændigheder kommer sagsøgeren i møde. Søgsmålet er udelukkende rettet mod 19. betragtning, hvori Rådet angiver begrundelsen for, at bestemmelserne i den anfægtede forordning ikke kan gives tilbagevirkende gyldighed. Retten har imidlertid allerede fastslået, at uanset hvilke grunde en retsakt er baseret på, er det kun konklusionen, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål (dom af 17.9.1992, sag T-138/89, NBV og NVB mod Kommissionen, Sml. II, s. 2181, præmis 30-35).

32 Sagsøgeren har gjort gældende, at de nedlagte påstande tilstrækkeligt præcist angiver, hvilke bestemmelser sagsøgerens annullationspåstand er rettet mod. Der blev ikke henvist til specifikke bestemmelser, idet det af retssikkerhedshensyn falder inden for Rettens kompetence at afgøre, i hvilken udstrækning den anfægtede forordning skal annulleres med henblik på at gøre den lovlig.

Rettens bemærkninger

33 Stævningen angiver, at det med søgsmålet tilsigtes at opnå »delvis annullation af den [anfægtede] forordning, for så vidt som Rådet har afvist i overensstemmelse med artikel 173 i EF-traktaten at foretage tilbagebetaling med 'tilbagevirkende gyldighed' af den antidumpingtold, som [Medici] havde betalt før denne forordnings vedtagelse«.

34 Selv om sagsøgeren ikke har angivet, hvilken bestemmelse i den anfægtede forordning der sigtes til, følger det af det ovenfor anførte og af samtlige de argumenter, der er fremført til støtte for søgsmålet, at den nævnte forordning søges annulleret med den begrundelse, at Rådet ikke har tillagt den fornyede undersøgelses konklusioner, hvorefter sagsøgeren ikke havde udøvet dumping i løbet af undersøgelsesperioden, tilbagevirkende gyldighed.

35 Sagsøgerens påstand er under disse omstændigheder tilstrækkeligt præcis til, at Retten kan udlede, hvilken bestemmelse i den anfægtede forordning der er genstand for nærværende søgsmål (jf. i den retning Domstolens kendelse af 7.2.1994, sag 388/93, PIA HiFi mod Kommissionen, Sml. I, s. 387, præmis 9, 10 og 11).

36 Endvidere fremgår det — i modsætning til de faktiske omstændigheder, der gav anledning til den ovenfor nævnte dom i sagen NBV og NVB mod Kommissionen — at det forhold, som sagsøgeren har bestridt, dvs. den anfægtede forordnings tidsmæssige virkninger, udgør en del af konklusionen. Disse virkninger er nærmere bestemt angivet i artikel 2, hvorefter de i artikel 1 fastsatte ændringer træder i kraft dagen efter offentliggørelsen af den anfægtede forordning i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Under disse omstændigheder kan Kommissionen ikke påberåbe sig den nævnte dom til støtte for, at søgsmålet skal afvises.

37 Herefter skal dette anbringende forkastes.

Anbringendet om procedurefordrejning

Parternes argumenter

38 Rådet har, støttet af Kommissionen, gjort gældende, at det reelle formål med dette søgsmål er at opnå tilbagebetaling af den antidumpingtold, der blev betalt af sagsøgeren på grundlag af den oprindelige forordning. Under disse omstændigheder skulle proceduren med indgivelse af en anmodning om tilbagebetaling i henhold til artikel 11, stk. 8, i grundforordningen have været fulgt.

39 Når der findes en sådan administrativ procedure, og de deri fastsatte frister for indgivelse af en anmodning ikke er blevet overholdt, udgør et annullationssøgsmål, der anlægges efter udløbet af disse frister med det formål at opnå et positivt svar på samme anmodning, en fordrejning af denne procedure, hvorfor det skal afvises.

40 Denne argumentation har navnlig støtte i retspraksis vedrørende forholdet mellem annullationssøgsmål og erstatningssøgsmål. Selv om det følger af Domstolens dom af 22. oktober 1975 i sag 9/75 (Meyer-Burckhardt mod Kommissionen, Sml. s. 1171, præmis 10, 11 og 13) og af Rettens dom af 24. januar 1991 i sag T-27/90 (Latham mod Kommissionen, Sml. II, s. 35, præmis 38), at disse to søgsmålstypers uafhængighed skyldes deres forskellige formål og karakter, følger det ligeledes heraf, at et erstatningssøgsmål skal afvises, hvis det forfølger det samme mål som et annullationssøgsmål, og søger at undgå konsekvenserne af en manglende indgivelse af det sidstnævnte søgsmål inden for den fastsatte frist.

41 Sagsøgeren har bestridt Rådets og Kommissionens argumentation.

Rettens bemærkninger

42 Det skal indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren med dette søgsmål har anmodet Retten om at vurdere lovligheden af den anfægtede forordning, der blev vedtaget som afslutning på den i artikel 11, stk. 3, i grundforordningen fastsatte procedure for en fornyet undersøgelse, mens sagsøgeren med sine anmodninger om tilbagebetaling, der er baseret på artikel 11, stk. 8, i den samme grundforordning, søger at opnå, at Kommissionen gør en undtagelse fra anvendelsen af den oprindelige forordning.

43 Heraf følger, at selv om det lægges til grund, at søgsmålets økonomiske resultat er sammenfaldende med det, der følger af tilbagebetalingsanmodningerne, har de to

omhandlede procedurer imidlertid en forskellig karakter og vedrører forskellige retsakter fra institutionerne.

44 Vedrørende den retspraksis, som Rådet har påberåbt sig om forholdet mellem annullationssøgsmål og erstatningssøgsmål, som giver mulighed for at gøre undtagelse fra princippet om søgsmålstypernes selvstændige karakter, er der grund til, som Domstolen har gjort det i sin dom af 14.9.1999 i sag C-310/97 P (Kommissionen mod AssiDöman Kraft Products AB m.fl., Sml. I, s. 5363, præmis 61), at fremhæve, at denne undtagelse »navnlig [støttes] på, at søgsmålsfristerne skal værne om retssikkerheden, således at det undgås, at fællesskabsretsakter, der afføder retsvirkninger, kan anfægtes i ubegrænset tid, samt på retsplejehensyn og procesøkonomiske hensyn«.

45 Denne undtagelse forudsætter således, at sagsøgeren allerede har haft mulighed for at få den retsakt eller adfærd, der reelt gøres til genstand for et andet søgsmål, bedømt af Fællesskabets retsinstanser. Som følge heraf finder undtagelsen ikke anvendelse, når de to søgsmål har deres udspring i forskellige retsakter eller forskellige former for adfærd fra forvaltningen, også selv om de to søgsmål fører til det samme økonomiske resultat for sagsøgeren (jf. dommen i sagen Latham mod Kommissionen, præmis 38).

46 Under disse omstændigheder kan den af Rådet påberåbte undtagelse ikke begrunde afvisning af et søgsmål som det i denne sag, hvor sagsøgeren for første gang anmoder Fællesskabets retsinstanser om at efterprøve en af institutionernes retsakter.

47 Hertil kommer, at formålet med annullationssøgsmålet i denne sag endvidere er at opnå en prøvelse ved Fællesskabets retsinstanser af spørgsmålet, om der består en forpligtelse til at anvende de toldsatser med tilbagevirkende gyldighed, der blev vedtaget som afslutning på den fornyede undersøgelse, der havde samme referenceperiode som den, der blev lagt til grund ved den oprindelige undersøgelse, når Rådet har fastslået, at sagsøgeren ikke har foretaget dumping.

48 Det følger heraf, at nærværende søgsmål ikke udgør en procedurefordrejning, og at anbringendet herefter skal forkastes.

Sagsøgerens søgsmålsinteresse

Parternes argumenter

49 Rådet har for det første gjort gældende, at sagsøgeren ikke har nogen interesse i at få den anfægtede forordning annulleret, idet den ikke påfører sagsøgeren nogen skade. Det reelle forhold er, at den anfægtede forordnings konklusioner forbedrede sagsøgerens situation ved at lade selskabet blive omfattet af en individuel behandling med en deraf følgende toldsats på 0%. Hvis den anfægtede forordning blev annulleret, ville importen af håndtasker af læder produceret af Lucci Creation på ny være omfattet af en antidumpingtold på 38%.

50 For det andet har sagsøgeren ikke nogen berettiget interesse i at kritisere den anfægtede forordning, eftersom grundforordningen indfører en særlig klageordning, hvorved de påståede mål kan nås. Hvis en person forsøger at opnå en bestemt afgørelse, for hvilken fællesskabsretten fastsætter en særlig administrativ procedure for Kommissionen, har denne person ikke en berettiget interesse i at søge at opnå den samme afgørelse ved hjælp af et søgsmål anlagt ved Fællesskabets retsinstanser, så længe den administrative procedure verserer, som det er tilfældet i nærværende sag.

51 Det følger også af det almindelige princip om institutionel balance mellem Domstolen og de øvrige institutioner, at Domstolen ikke har til opgave at gribe ind i verserende administrative procedurer. Rådet har baseret sin argumentation på en analog anvendelse af den regel om, at den forudgående administrative procedure skal være udtømt, der udtrykkeligt er fastsat i artikel 175, stk. 2, i EF-

traktaten (nu artikel 232 EF), artikel 169, stk. 2, i EF-traktaten (nu artikel 226 EF) og artikel 90 og 91 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber.

52 Rådet har oplyst, at de sager om tilbagebetaling, som Kommissionen iværksatte på grundlag af sagsøgerens anmodninger, fortsat er verserende. Såfremt Kommissionen imødekommer disse anmodninger, vil nærværende søgsmål blive uden genstand. Hvis den beslutter at afvise anmodningerne, vil sagsøgeren fortsat kunne anlægge et annullationssøgsmål mod denne afgørelse. Sagsøgeren har dermed en fuldstændig retsbeskyttelse, hvilket gør nærværende søgsmål overflødigt.

53 Sagsøgeren bestrider anbringendet om, at selskabet ikke har nogen retlig interesse i at anlægge et søgsmål mod den anfægtede forordning. Endvidere er det ikke nødvendigt for, at nærværende søgsmål, der er baseret på artikel 173 i EF-traktaten (efter ændring nu artikel 230 EF), kan antages til realitetsbehandling, at sagsøgeren først har udtømt alle andre retsmidler. Endelig vedrører søgsmålet ikke tilbagebetalingskravene, men proceduren for den fornyede undersøgelse.

Rettens bemærkninger

54 Det bemærkes, at selv om den anfægtede forordning reducerer den på sagsøgerens import indførte told til 0%, har denne ændring kun virkning for fremtiden. Det er endvidere ikke bestridt, at den anfægtede forordning indebærer en indirekte afvisning af sagsøgerens anmodning om, at de toldsatser, der blev fastsat under den fornyede undersøgelse, bliver anvendt med tilbagevirkende gyldighed (jf. ovenfor i præmis 20).

55 Sagsøgeren har under disse omstændigheder en interesse i at få den anfægtede forordning annulleret, for så vidt som Rådet ikke har givet selskabet medhold i dets anmodning om, at de bestemmelser, der ændrer den toldsats, der påhviler dets import, anvendes med tilbagevirkende gyldighed. Den omstændighed, at den anfægtede forordning som helhed er til fordel for sagsøgeren, begrænser på ingen måde selskabets interesse i at få den del af forordningen annulleret, som er ugunstig for sagsøgeren, dvs. bestemmelsen om ikrafttrædelsen af ændringen af tolden i forhold til sagsøgeren (jf. Domstolens dom af 20.3.1985, sag 264/82, Timex mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 849).

56 Henset til at formålet med nærværende søgsmål rækker videre end til tilbagebetaling af den told, som sagsøgeren allerede har betalt, er sagsøgerens søgsmålsinteresse ikke en og den samme sag som de formål, der forfølges med anmodningerne om tilbagebetaling. Under disse omstændigheder vil den domstolsbeskyttelse, som dette søgsmål tillægger sagsøgeren, ikke blive sikret ved retten til at kræve annullation af en eventuel afgørelse fra Kommissionen vedrørende anmodningerne om tilbagebetaling.

57 Endvidere må anbringendet om en analog anvendelse af den regel, der gælder for andre søgsmålstyper, og hvorefter den forudgående administrative procedure skal være udtømt, også forkastes. Artikel 173 i EF-traktaten opstiller ikke et sådant krav. Hertil kommer, at spørgsmålet om, hvorvidt et annullationssøgsmål kan fremmes til realitetsbehandling, kun kan afgøres på grundlag af de særlige formål med denne bestemmelse og under hensyn til princippet om borgernes adgang til domstolsbeskyttelse (jf. Rettens dom af 15.6.1999, sag T-288/97, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia, Sml. II, s. 1871, præmis 47).

58 Det følger heraf, at anbringendet må forkastes.

Spørgsmålet, om sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning

Parternes argumenter

59 Rådet har gjort gældende, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning. For det første blev sagsøgeren ikke behandlet som en forbunden importør under den fornyede undersøgelse. Selv om sagsøgeren og Lucci Creation oprindeligt blev betragtet som forbundne selskaber af Kommissionen, idet de i fællesskab har bestemmende indflydelse på et tredje selskab, »Medici Germany (Asia) Ltd«, var det sagsøgeren selv, som ved skrivelse af 11. september 1998 bestred, at der bestod en sådan forbindelse.

60 Rådet bestrider ikke, at dumpingmargenen blev fastsat ud fra eksportpriser, der blev beregnet på grundlag af sagsøgerens salg til uafhængige kunder. Imidlertid har de oplysninger, som sagsøgeren har afgivet, kun tjent som grundlag for de konklusioner, der gjorde det muligt at fastlægge en individuel told på 0% for de af Lucci Creation producerede lædertasker, og der blev ikke taget hensyn til dem ved fastlæggelsen af den anfægtede forordnings tidsmæssige virkninger, som er omtvistet i nærværende sag.

61 Rådet har endvidere gjort gældende, at deltagelsen i den administrative procedure ikke i sig selv individualiserer sagsøgeren i forhold til den anfægtede forordning.

62 Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabet er individuelt berørt af den anfægtede forordning.

Rettens bemærkninger

63 Det skal indledningsvis bemærkes, som Kommissionen har gjort det i sin skrivelse af 15. september 1998, at en drøftelse af karakteren af den bestående forbindelse mellem de to virksomheder med henblik på at fastslå, om de er forbundne virksomheder i dette begrebs egentlige forstand, eller om de har indgået en kompensationsaftale, ikke er afgørende for anvendelsen af artikel 2, stk. 9, i den anfægtede forordning. Kommissionen kan i begge tilfælde beregne eksportprisen.

64 I denne sag følger det klart af 15. betragtning til den anfægtede forordning og af den endelige underretningsskrivelse af 27. august 1998, at Kommissionen benyttede sagsøgerens videresalgspriser ved beregningen af Lucci Creation's eksportpriser og dermed også af den toldsats, der skulle indføres på importen af varer fra dette selskab.

65 Under disse omstændigheder er det fastslået i retspraksis, at der består en ret til at anlægge annullationssøgsmål til anfægtelse af en forordning, der indfører en antidumpingtold på de importører, hvis videresalgspriser blev taget i betragtning ved beregningen af eksportprisen (jf. bl.a. Domstolens kendelse af 11.11.1987, sag 205/87, Nuova Ceam mod Kommissionen, Sml. s. 4427, præmis 13, og Domstolens dom af 14.3.1990, forenede sager C-133/87 og C-150/87, Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 719, præmis 12 og 15).

66 Det følger heraf, at sagsøgeren er individuelt berørt af den anfægtede forordning.

67 Endvidere kan Rådet ikke hævde, at sagsøgeren kun er individuelt berørt af artikel 1, som ændrer de i den oprindelige forordning fastsatte toldsatser, og at alle importører er berørt af denne ændrings manglende tilbagevirkende gyldighed, der følger af artikel 2, hvorefter den anfægtede forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i EF-Tidende.

68 Den anfægtede forordnings virkninger på sagsøgeren er et resultat af, at disse to bestemmelser anvendes i forening, således at sagsøgeren ikke kan være berørt af den ene uden også at være det af den anden.

69 Herefter skal de anbringender, der er fremført til støtte for sagens afvisning, forkastes i deres helhed.

Realiteten

70 Sagsøgeren har gjort tre anbringender gældende til støtte for søgsmålet. For det første gøres det gældende, at der er sket tilsidesættelse af traktatens regler, af grundlæggende principper, grundforordningen og de relevante bestemmelser i artikel VI i Verdenshandelsorganisationens almindelige overenskomst om told og

udenrigshandel 1994 (herefter »WTO's aftale om antidumping«). For det andet gøres det gældende, at der er sket tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. For det tredje gøres det gældende, at der er sket tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

Det første anbringende om, at der er sket tilsidesættelse af traktatens regler, af grundlæggende principper, af bestemmelserne i grundforordningen og af de relevante bestemmelser i WTO's aftale om antidumping

Parternes argumenter

71 Sagsøgeren har gjort gældende, at grundforordningen i artikel 7, stk. 1, og artikel 9, stk. 4, gentager det grundlæggende princip i de fællesskabsretlige regler om antidumping, hvorefter foreløbig eller endelig antidumpingtold kun kan indføres, hvis følgende tre kumulative betingelser er opfyldt: Dumping skal have foreligget, der skal være forårsaget skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, og der skal være årsagssammenhæng mellem denne dumping og skaden.

72 Sagsøgeren har gjort gældende, at det samme princip ligger til grund for artikel 7, stk. 1, og artikel 9 i WTO's aftale om antidumping, som institutionerne er bundet af (Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 29).

73 Sagsøgeren har bemærket, at den fornyede undersøgelse i sagen viste, at Lucci Creation og sagsøgeren ikke havde foretaget dumping i løbet af undersøgelses-

perioden. Endvidere er der ikke noget, der giver grundlag for at antage, at de to selskaber har foretaget dumping på et andet tidspunkt. Som følge heraf var de opstillede betingelser ikke opfyldt på det tidspunkt, hvor den endelige antidumpingtold blev indført ved den oprindelige forordning. Efter at dette var konstateret, påhvilede det Rådet at tilbagebetale den told, der allerede var betalt af sagsøgeren.

74 Sagsøgeren har med hensyn til Rådets anbringende om, at en anvendelse med tilbagevirkende gyldighed af en forordning, der afslutter en fornyet undersøgelse, vil være uforenelig med retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, gjort gældende, at den tilbagevirkende gyldighed kan anvendes selektivt, hvorved det sikres, at de nævnte grundlæggende principper ikke bliver tilsidesat, når en sådan anvendelse vil være til fordel for visse eksportører.

75 Rådet har for det første gjort gældende, at hverken grundforordningen eller WTO's aftale om antidumping indeholder udtrykkelige bestemmelser, der pålægger det at anvende en forordning der afslutter en fornyet undersøgelse, med tilbagevirkende gyldighed. Efter den opfattelse, der ligger til grund for artikel 11, stk. 3, i grundforordningen, har en sådan forordning kun virkning for fremtiden. Det samme gælder i denne sag, hvor den fornyede undersøgelses formål ikke var at give de eksportører, der ikke havde deltaget i den oprindelige undersøgelse, en fordel med tilbagevirkende gyldighed.

76 For det andet har Rådet anført, at den oprindelige forordning var gyldig, idet det vedtog forordningen under overholdelse af kravene i grundforordningen og WTO's aftale om antidumping. Den fornyede undersøgelses konklusioner kan ikke gøre den oprindelige undersøgelses konklusioner ugyldige, og det forhold, at de begge vedrører den samme undersøgelsesperiode, er herved uden betydning. Det vil være klart forkert, hvis det under henvisning til den omstændighed, at de konklusioner, der er indeholdt i en antidumpingforordning eller i en fornyet undersøgelse, er baseret på faktiske omstændigheder i en tidligere periode, antages, at sådanne forordninger nødvendigvis skal gives tilbagevirkende gyldighed.

77 For det tredje har Rådet gjort gældende, at den eneste særlige omstændighed, der kendetegner den fornyede undersøgelse i sagen — som de gennemførte hurtigt — angår institutionernes særligt velvillige holdning. Dette forhold gør dog ikke undersøgelsen forskellig fra alle andre fornyede undersøgelser udført i overensstemmelse med artikel 11, stk. 3, i grundforordningen og kan derfor ikke begrunde, at der i modstrid med denne bestemmelse tillægges forordningen tilbagevirkende gyldighed.

78 For det fjerde vil Rådet, hvis der gives en forordning, der afslutter en fornyet undersøgelse, tilbagevirkende gyldighed, ligestille de eksportører, der kun samarbejdede under den fornyede undersøgelse, med dem, der deltog i den oprindelige undersøgelse, hvilket vil indebære en risiko for at fordreje hele den i grundforordningen fastsatte ordning for antidumpingundersøgelser. Rådet har understreget, at meddelelsen om iværksættelse af den indledende undersøgelse blev offentliggjort i EF-Tidende, således som det kræves i henhold til artikel 5, stk. 9, i grundforordningen, og at sagsøgeren under disse omstændigheder ikke kan foregive, at selskabet ikke var blevet gjort opmærksom på proceduren.

79 For det femte er der risiko for, at en forordnings anvendelse med tilbagevirkende gyldighed vil have virkninger, der er uforenelige med retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. I henhold til gældende retspraksis kan en fællesskabsretlig foranstaltning kun tillægges tilbagevirkende gyldighed, hvis samtlige berørte parters berettigede forventninger respekteres behørigt. Eftersom den anfægtede forordning fastsætter en individuel told på over 38% for to eksportører, ville en anvendelse af den nævnte forordning med tilbagevirkende gyldighed have forpligtet importørerne af lædertasker fra disse eksportører til at betale forskellen mellem denne sats på 38% og deres individuelle told.

80 For det sjette har Rådet i relation til sagsøgerens anbringende om, at anvendelsen af forordningen med tilbagevirkende kraft skal afgøres selektivt, gjort gældende, at den særlige regel i artikel 10, stk. 3, i grundforordningen ikke kan anvendes på en forordning, der vedtages i forbindelse med afslutningen af en undersøgelse,

bl.a. fordi det følger af karakteren af den fornyede undersøgelse i grundforordningens artikel 11, stk. 3's forstand, at en sådan forordning kun har virkninger for fremtiden. Sagsøgerens argumentation indebærer, at den i grundforordningen indeholdte ordning ændres til en ordning, hvor den endelige antidumpingtold mister sin endelige karakter og bliver betinget af en senere fornyet undersøgelse.

Rettens bemærkninger

81 Indledningsvis skal anvendelsesområdet for bestemmelsen i grundforordningens artikel 11, stk. 3, fastlægges, navnlig bestemmelsen om, at »Kommissionen bl.a. [kan] undersøge, om omstændighederne med hensyn til dumping og skade har ændret sig betydeligt, eller om gældende foranstaltninger giver de ønskede resultater i henseende til at afhjælpe den skade, der er konstateret ...«

82 Som Domstolen har fastslået i sin dom af 24. februar 1987 i sag 312/84 (Continentale Produkten Gesellschaft mod Kommissionen, Sml. s. 841, præmis 11), kan der foretages en fornyet undersøgelse, »såfremt de omstændigheder, på grundlag af hvilke normalværdierne er fastsat i antidumpingforordningen, har ændret sig«. Undersøgelsen har altså til formål at tilpasse den indførte told til udviklingen i de forhold, som udgjorde grundlaget for tolden, og forudsætter derfor, at disse forhold har ændret sig.

83 Det kan fastslås, at der ikke i denne sag er indtruffet nogen ændring af omstændighederne, som kunne have begrundet, at Kommissionen iværksatte den fornyede undersøgelse. Som det for det første følger af punkt 1 i meddelelsen af 13. september 1997 og for det andet af tredje betragtning til den anfægtede forordning, var formålet med denne procedure udelukkende at gøre det muligt for de virksomheder, der ikke havde deltaget i den oprindelige procedure, at opnå en individuel behandling på grundlag af deres eksportpriser.

84 Kommissionen besluttede med henblik på at forenkle og fremskynde sagsbehandlingen at benytte den undersøgelsesperiode, som var blevet benyttet som grundlag for indførelsen af den endelige told. Kommissionen og Rådet har med hensyn hertil under retsmødet oplyst Retten om, at der ikke fandtes et fortilfælde, hvor et sådant valg var blevet truffet i forbindelse med en fornyet undersøgelse.

85 Eftersom den fornyede undersøgelse ikke havde til formål at tilpasse den indførte antidumpingtoldsats til ændrede omstændigheder, og idet den endvidere blev anvendt til at foretage en fornyet undersøgelse af forhold, der udgjorde grundlaget for tolden, må det fastslås, at Rådet, i modsætning til hvad det har gjort gældende, ikke har foretaget en fornyet undersøgelse af gældende foranstaltninger, men i realiteten har genåbnet den oprindelige procedure.

86 Som følge heraf kan institutionerne ikke i det omfang, hvor de selv har handlet uden for den i grundforordningen fastsatte ramme for proceduren for en fornyet undersøgelse, påberåbe sig procesøkonomiske hensyn samt formålet med den nævnte procedure til støtte for ikke at efterkomme sagsøgerens krav.

87 Hertil kommer, at når institutionerne inden for rammerne af en undersøgelse som den, der blev gennemført i nærværende sag (jf. ovenfor i præmis 84, 85 og 86), fastslår, at et af de forhold, som den endelige antidumpingtold blev indført på grundlag af, ikke foreligger, kan det ikke længere antages, at de betingelser, der er fastsat i artikel 1 i grundforordningen, var opfyldt på tidspunktet for vedtagelsen af den oprindelige forordning, og at de handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger over for Lucci Creation's eksport til Fællesskabet derfor var nødvendige. Under disse omstændigheder er institutionerne forpligtet til at drage alle de nødvendige konsekvenser, der følger af valget af undersøgelsesperiode for den omhandlede fornyede undersøgelse, og når de har fastslået, at Lucci Creation ikke har foretaget dumping under den nævnte periode, skal de give denne konstatering tilbagevirkende gyldighed.

88 Vedrørende Rådets anbringende om, at den anfægtede forordnings anvendelse med tilbagevirkende gyldighed vil have karakter af en ubegrundet fordel, idet sagsøgeren ikke samarbejdede under den oprindelige undersøgelse, skal det bemærkes, at den mulighed, som Kommissionen har i henhold til artikel 18 i grundforordningen, sammenholdt med artikel 9, stk. 5, i samme forordning for — såfremt der ikke samarbejdes i forbindelse med undersøgelsen — at indføre antidumpingtold på grundlag af de tilgængelige oplysninger, har til formål at indføre denne told på en ikke diskriminatorisk måde på alle indførsler af en vare med oprindelse i et bestemt land. Denne mulighed har derimod ikke til formål at straffe de erhvervsdrivende for deres manglende deltagelse i en antidumpingundersøgelse.

89 Hertil kommer, at når Retten i denne sag har fastslået, at Rådet var forpligtet til at drage alle de nødvendige konsekvenser af den fornyede undersøgelses konklusioner, vil en anerkendelse af Rådets holdning medføre en uberettiget berigelse af Fællesskabet på bekostning af sagsøgeren.

90 Vedrørende de vanskeligheder, som Rådet har påpeget i relation til muligheden for at anvende den anfægtede forordning med tilbagevirkende gyldighed, er der grund til at fremhæve, at det i henhold til fast retspraksis gælder, at selv om retssikkerhedsprincippet i almindelighed forbyder, at en fællesskabsretsakt gives gyldighed fra et tidspunkt, der ligger før aktens offentliggørelse, kan dette rent undtagelsesvis tillades, når det tilstræbte formål fordrer det, og når de berørtes berettigede forventning respekteres behørigt (jf. bl.a. Domstolens dom af 11.7.1991, sag C-368/89, Crispoltoni, Sml. I, 3695, præmis 17, og den deri nævnte retspraksis).

91 Som følge heraf kan det tillades, at institutionernes retsakter anvendes med tilbagevirkende kraft, såfremt dette kan føre til en mere gunstig retsstilling for den

pågældende, og såfremt der tages behørigt hensyn til den berettigede forventning (jf. i denne retning Domstolens dom af 22.4.1997, sag C-310/95, Road Air, Sml. I, s. 2229, præmis 47).

92 Der findes ikke noget juridisk princip, som i den foreliggende sag ville have hindret Rådet i kun at lade den anfægtede forordning have tilbagevirkende gyldighed i forhold til de eksportører, der havde fået den toldsats, der var anvendelig på deres varer, ændret i en gunstig retning. I forhold til andre parter kunne den anfægtede forordning kun ændre deres retlige situation for fremtiden i medfør af retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

93 Det følger af det ovenfor anførte, at der er grund til at tage det første anbringende til følge og annullere den anfægtede forordning, for så vidt som Rådet ikke har tillagt ændringen af toldsatsen på sagsøgerens import af Lucci Creation's varer tilbagevirkende gyldighed, uden at der er grund til at behandle de øvrige anbringender, som sagsøgeren har gjort gældende.

94 Sagsøgeren har imidlertid ikke nedlagt påstand om ophævelse af den bestemmelse, der ændrer den toldsats, der anvendes på denne import, men derimod påstået den bestemmelse, der begrænser de tidsmæssige virkninger af ændringen, annulleret. Den anfægtede forordning bør derfor opretholdes i dens nuværende form, indtil de kompetente institutioner har truffet de foranstaltninger, som gennemførelsen af denne dom kræver i overensstemmelse med artikel 174, stk. 2, i EF-traktaten (nu artikel 231, stk. 2, EF) (jf. dommen i sagen Timex mod Rådet og Kommissionen, præmis 32).

Sagens omkostninger

95 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har tabt sagen, bør det, ud over at bære sine egne omkostninger, betale sagsøgerens omkostninger.

96 Kommissionen, der er intervenient, bærer sine egne omkostninger i overensstemmelse artikel 87, stk. 4, i procesreglementet, hvorefter de institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Udvidede Afdeling)

1) **Artikel 2 i Rådets forordning (EF) nr. 2380/98 af 3. november 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 1567/97 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af håndtasker af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina annulleres, for så vidt som Rådet ikke har draget alle de nødvendige konsekvenser af konklusionerne af den fornyede undersøgelse vedrørende sagsøgerens import af Lucci Creation Ltd's varer.**

2) Ændringen af toldsatsen opretholdes, indtil de kompetente institutioner har gennemført de til denne doms opfyldelse nødvendige foranstaltninger.

3) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens omkostninger.

4) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.

Tiili Lindh Moura Ramos

Cooke Mengozzi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. juni 2000.

H. Jung V. Tiili

Justitssekretær Afdelingsformand